

Chương 36

Sớm Muộn Gì Tập Đoàn Nhất Thiên Cũng Sẽ Do Em Thừa Kế

Lệnh Mạn đã từng nghe Lý Trác Vân kể học kỳ trước luận văn của anh bị lộ ra ngoài, chỉ bởi vì ngoài Kỷ Trường Hoài ra không có người thứ hai sao chép luận văn của anh, nên Lý Trác Vân liền cứ thế định ninh chuyện này là do Kỷ Trường Hoài làm.

Mất thấy mới là thật, vì thế Lệnh Mạn vẫn một mực không tin.

Nhưng Lý Trác Vân lại liên tiếp gặp rắc rối khiến Lệnh Mạn bỗng chốc cảm thấy mọi chuyện không thể trùng hợp đến như vậy.

Cô lại đến văn phòng thám tử một chuyện.

Tiểu Cố nói với cô, ngày trước khi còn học cấp ba Kỷ Trường Hoài có rất nhiều “Tiền án” thu phí rất cao để giúp người khác gian lận thi cử.

Hơn nữa cậu ta lại hết sức thần thông quảng đại, một kỳ thi có thể đồng thời cho từ năm đến mười người bạn học chép bài một lúc, không hiểu rốt cuộc thì cậu ta đã làm cách nào.

Lệnh Mạn nghe xong thì rơi vào trầm tư.

Nhớ lại khi ấy luận văn của Lý Trác Vân cũng không chỉ đơn thuần bị lộ ra, mà bốn người bạn cùng lớp của anh lại dựa vào nội dung trong bài luận văn đó để xào xáo lại, biến thành một bài luận văn hoàn toàn mới dùng để làm bài thi cuối kỳ của mình.

Nhìn qua thì có vẻ như rất giống với cách làm của Kỷ Trường Hoài.

... Chẳng lẽ chuyện này thực sự có liên quan tới cậu ta?

Lệnh Mạn suy nghĩ một chút, cuối cùng quyết định tự mình đến tìm Kỷ Trường Hoài để nói chuyện một phen.

Trên danh nghĩa là hẹn cậu ta ăn cơm.

Lệnh Mạn đặc biệt chọn một nhà hàng chuyên bán đồ Quảng *, vì Kỷ Trường Hoài người cao gầy, cần ăn thêm nhiều đồ ăn bổ dưỡng.

(*) Quảng Đông.

Ngồi đợi được năm phút thì Kỷ Trường Hoài đến.

Mặc dù cậu ta ăn mặc rất giản dị, thậm chí còn có chút quê mùa, nhưng quần áo luôn sạch sẽ gọn gàng, có thể thấy cậu ta là một chàng trai rất chú ý đến việc vệ sinh cá nhân.

Lệnh Mạn còn phát hiện thấy hoá ra diện mạo của cậu ta và Lý Trác Vân vẫn có chút xíu điểm giống nhau.

Chỉ là ánh mắt của Lý Trác Vân luôn sáng rỡ có thần, còn dáng vẻ của Kỷ Trường Hoài lại luôn luôn uể oải suy nhược.

Hai người có duy nhất một điểm chung được di truyền từ mẹ, đó là lông mi hết sức dài.

Lệnh Mạn áy náy cười với cậu ta: “Xin lỗi em, Trường Hoài, hôm nay chị không có xe nên không thể nào đến trường đón em được.”

Kỷ Trường Hoài kéo ghế ra, ngồi xuống đối diện với cô: “Không sao đâu chị.”

Lệnh Mạn đưa menu cho cậu ta: “Em nhìn xem em thích ăn cái gì.”

Nhân lúc Kỷ Trường Hoài đang gọi đồ ăn, Lệnh Mạn bắt đầu nói xa nói gần: “Hình như dạo gần đây Lý Trác Vân gặp rất nhiều chuyện không hay ở trường, tính tình cậu ta vốn sĩ diện, chị không muốn đến hỏi trực tiếp. Không phải em và cậu ta học chung một khoa sao, thế nên chị muốn hỏi em xem rốt cuộc thì đã xảy ra chuyện gì.”

Kỷ Trường Hoài yên lặng rũ mắt.

Lần nào cậu ta cũng mang vẻ mặt trầm tư suy nghĩ như vậy, cũng chứng tỏ lòng dạ rất thâm sâu.

“Chị, chị muốn nói gì thì cứ nói thẳng ra đi.”

Lệnh Mạn vẫn tiếp tục nói uyển chuyển: “Chị đang nghĩ... Liệu giữa em và Lý Trác Vân có hiểu lầm gì hay không? Lý Trác Vân nói, lần trước sửa máy tính, em đã bảo ông chủ sao chép dữ liệu trong máy tính của cậu ta?”

“Đúng vậy, là em sao chép.”

“...” Lệnh Mạn không ngờ cậu ta lại thừa nhận nhanh như vậy.

“Em ghen tỵ với anh ta.” Kỷ Trường Hoài dùng vẻ mặt bình thản để nói ra tâm tư của mình.

“Hồi nhỏ sau khi tách ra, những lần em nhìn thấy anh ta đều là ở trên tivi. Anh ta cầm bao nhiêu giải thưởng lớn nhỏ, cả người đều tràn ngập hào quang và vinh dự. Cũng chỉ bởi vì ba anh ta làm ăn thành công, nhà anh ta có tiền, cứ thế anh ta liên có nhiều cơ hội hơn em gấp trăm lần, anh ta muốn học trường đại học nào cũng được, anh ta có thể yêu ghét rõ ràng, có thể tùy ý chống đối với thầy giáo, bất kể gây ra họa gì cũng sẽ đều có người thay anh ta giải quyết ổn thoả.”

“Nhưng em lại không thể, em không thể nào sống theo kiểu coi trời bằng vung như anh ta, khi làm bất cứ chuyện gì em cũng đều phải nghĩ trước nghĩ sau, bởi vì chỉ cần hơi kích động là em sẽ phải trả giá rất lớn, lớn đến mức em không tài nào gánh nổi.”

Từ đầu đến cuối Lệnh Mạn luôn trầm mặc không nói.

Những điều Kỷ Trường Hoài nói cô cũng đã từng trải qua, cho nên cô rất hiểu tâm trạng của cậu ta.

Kỷ Trường Hoài nói tiếp: “Vậy nên khi đó đột nhiên em nảy ra suy nghĩ muốn sao chép dữ liệu của anh ta, nhưng em không hề làm gì hết, bởi vì em biết em sẽ không thể nào gánh được hậu quả.”

Lệnh Mạn ngắt người: “... Em không làm gì hết sao?”

“Vâng.” Kỷ Trường Hoài khẳng định.

Cậu ta lấy một cái USB từ trong túi ra, đặt lên bàn: “Dữ liệu của anh ta đều ở đây, em còn chưa mở ra xem lần nào.”

Lệnh Mạn cầm chiếc USB lên nhìn thử, có chút khó hiểu: “Vậy tại sao luận văn của cậu ta lại bị lộ ra ngoài nhỉ?”

“Em cũng không biết.”

“Chuyện gian lận trong cuộc thi lần này, cũng không phải là em tố cáo.” Kỷ Trường Hoài bình tĩnh nói: “Em biết chị vẫn còn muốn hỏi em chuyện này.”

Lệnh Mạn: “...”

Quả thật là cô đang muốn hỏi.

Kỷ Trường Hoài nói: “Nhưng em biết chuyện này chắc chắn có liên quan đến một người.”

“Ai?”

“Trường bọn em có một cô giáo dạy múa, tên là Lâm Na.”

Lệnh Mạn cau mày: “Cái gì?”

Nhất thời tim cô nảy lên một nhịp: “Sao em biết chuyện này có liên quan đến cô giáo đó?”

Kỷ Trường Hoài nói: “Không hiểu cô Lâm Na này nghe ở đâu mà biết mối quan hệ của em với Lý Trác Vân, dạo trước cô ta có đến tìm em, nói rằng cô ta không ưa Lý Trác Vân, muốn em cùng với cô ta bày mưu gây khó dễ cho Lý Trác Vân.”

Kỷ Trường Hoài hơi ngừng lại: “Em đã từ chối.”

Lệnh Mạn nghe vậy thì cảm thấy sâu xa, không khỏi nghi ngờ: “Tại sao em phải từ chối cô ta?”

Rõ ràng là hai người cùng có hiềm khích với Lý Trác Vân, tại sao Kỷ Trường Hoài lại từ chối lời đề nghị của Lâm Na chứ?

Điều này hơi khó hiểu.

Kỷ Trường Hoài nói: “Như em đã nói khi nãy, em không thể gánh nổi hậu quả của việc làm nguy hiểm này, với cả em cũng chẳng có lý do gì để gây khó dễ cho Lý Trác Vân.”

Cậu ta mím môi, lén nhìn về phía Lệnh Mạn: “Hơn nữa, em biết nhất định một ngày nào đó chị sẽ đến tìm em hỏi những chuyện này, em không muốn đến lúc ấy phải nói dối chị hoặc cảm thấy hổ thẹn trong lòng.”

Lệnh Mạn nghe xong thì không biết phải nói gì.

Dường như Kỷ Trường Hoài hết sức để tâm đến cái nhìn của cô.

Không thể nghi ngờ, cậu ta rất thẳng thắn với cô.

Kỷ Trường Hoài từ chối Lâm Na không phải vì Lý Trác Vân, mà vì chính bản thân mình.

Nếu không khi biết Lâm Na để mắt đến Lý Trác Vân thì cậu ta đã đến nhắc nhở anh.

Đứng ở góc độ đối thủ cạnh tranh, có lẽ khi Lý Trác Vân bị hạ bệ thì cậu ta sẽ có thêm cơ hội nào đó.

Thế nhưng Kỷ Trường Hoài lại không đích thân nhúng tay vào chuyện này.

Cậu ta chỉ cần bàng quan thờ ơ, chờ mọi việc thuận theo tự nhiên, chờ một cơ hội tự rơi xuống trước mặt mình.

Kỷ Trường Hoài không phải là một người tốt, cũng không phải là một người xấu.

So với một đứa trẻ chưa đến mười tám tuổi thì quả thực tâm tư của cậu ta trưởng thành quá sớm, khiến cho người khác cảm thấy hơi sợ.

Nhưng Lệnh Mạn sẽ không trách móc cậu ta.

Bởi vì ánh mắt thận trọng khi cậu ta nhìn cô vừa rồi khiến cô yên tâm.

Lệnh Mạn chỉ cảm thấy xót xa.

Cuộc sống phải có bao nhiêu bất thường mới có thể biến một đứa trẻ đang ở tuổi vô lo vô nghĩ bị ép thành như vậy.

Sau khi bắt đầu đi làm, cuộc sống của Lệnh Mạn trở nên rất có quy luật.

Mỗi ngày đi ngủ vào lúc mười một giờ đêm, thức dậy vào lúc bảy giờ sáng.

Sau khi ăn sáng ở nhà thì tinh thần sảng khoái đi làm.

Hôm nay cô vẫn theo lệ thường ra khỏi biệt thự, đột nhiên liếc thấy xe của giáo sư Trương đang đỗ ở cửa.

Cửa kính xe chậm rãi hạ xuống, lộ ra khuôn mặt ôn hoà tuấn tú của giáo sư Trương, anh ta cười vui vẻ nói: “Lên xe đi, anh đưa em đến công ty.”

Lệnh Mạn ngồi lên xe, không khỏi kinh ngạc vui mừng, hỏi: “Sao anh lại đến đây?”

Giáo sư Trương nói: “Anh được nghỉ phép hai ngày, trong hai ngày này sẽ phụ trách việc đưa đón em.”

Lệnh Mạn cười: “Tốt quá, vừa hay giúp em tiết kiệm tiền xe.”

Xe chạy một vòng quanh khu biệt thự Kim Đình, sau đó đi ra đường chính.

Nhạc trong xe của giáo sư Trương đều là những bài hát tiếng Anh phổ biến, giai điệu êm ái rất dễ nghe.

Lệnh Mạn nhắm mắt dưỡng thần, giáo sư Trương yên tâm lái xe, không lên tiếng quấy rầy cô.

Rất nhanh đã tới bãi đậu xe của công ty, Lệnh Mạn nói: “Đưa em đến đây là được rồi, vào trong kia không dễ quay đầu.”

Giáo sư Trương: “Được.”

Lệnh Mạn xách đồ của mình, đẩy cửa xe ra: “VẬY em đi trước nhé, bái bai.”

“Mạn Mạn.” Đột nhiên giáo sư Trương gọi cô lại.

Lệnh Mạn quay đầu: “Sao vậy?”

Giáo sư Trương muốn nói lại thôi, cuối cùng nói: “Buổi tối em có thời gian đi ăn cơm với anh không? Anh có lời muốn nói với em.”

Lệnh Mạn ngẫm nghĩ một lát, chắc là tối nay không có việc gì đâu. Cô bèn đáp ứng: “Có thể.”

Giáo sư Trương lộ ra nét mặt tươi cười: “VẬY chờ em tan làm anh đến đón em.”

“Được.”

Lệnh Mạn đi thang máy dành cho nhân viên để lên lầu như thường lệ, lúc đi tới trước cửa phòng làm việc, đột nhiên cô nghe thấy bên trong có mấy giọng nữ đang bàn luận chuyện gì đó.

“Woa! Vừa rồi tôi gặp Lệnh Mạn ở cổng công ty, cô ta bước xuống từ một chiếc siêu xe đó!”

“Hoá ra nhà cô ta giàu vậy hả?!”

“Là xe của bạn trai cô ta.”

“Chắc chắc chắc, không phải là cố ý lái đến cổng công ty để khoe khoang đấy chứ?”

“Làm sao tôi biết được.”

“Vậy cô có nhìn thấy mặt bạn trai cô ta không? Có đẹp trai không?”

“Đẹp trai lắm, rất có hương vị đàn ông! Hơn nữa chẳng hiểu sao tôi luôn cảm thấy như đã gặp anh ta ở chỗ nào rồi....”

“Haizz, bạn trai là con nhà giàu, lại còn đẹp trai, không trách tự nhiên người ta lại muốn khoe khoang!”

Lệnh Mạn lui về phía sau mấy bước, rồi lại đi về phía trước, tiếng giày cao gót vang lên thật to.

Cô đẩy cửa bước vào, mấy đồng nghiệp nữ đang xúm lại tán gẫu liền tản ra trong nháy mắt, quay trở về chỗ của mình bắt đầu làm việc.

Lệnh Mạn coi như không có chuyện gì xảy ra, thản nhiên đi đến bàn làm việc của mình, đặt túi xuống, mở máy tính lên.

Ngồi ở bàn làm việc đối diện cô là một đồng nghiệp nữ tên Trần Khiết, vào công ty sớm hơn Lệnh Mạn nửa năm.

Mắt Trần Khiết không nhìn Lệnh Mạn, nhưng lời nói lại ngấm ngấm ám chỉ: “Công ty không phải là nơi nói chuyện yêu đương, ai đó đến làm việc nhưng cũng đừng có quá phách lối, làm ảnh hưởng tới không khí của công ty.”

Lệnh Mạn không buồn phản ứng lại với cô ta, cô thong thả uống một ngụm nước ấm.

Buổi trưa, anh Nguyễn đến tìm Lệnh Mạn.

“Tiểu Mạn, chiều nay em có rảnh không? Theo anh ra ngoài lấy hàng một chuyến.”

Lệnh Mạn hỏi: “Lấy hàng ở đâu vậy?”

“Kho hàng của Việt Tín.”

Lệnh Mạn im lặng.

Việt Tín là công ty của Liên Tĩnh.

Cái tên này là do cô và hắn cùng nhau đặt.

Đạo gần đây tập đoàn Nhất Thiên có hợp tác mật thiết với Việt Tín, liên quan đến rất nhiều lĩnh vực.

Lý Nghiễm Thời coi trọng Liên Tĩnh, lại rất muốn cất nhắc người trẻ tuổi. Nhờ vào danh tiếng của cây tiền Nhất Thiên mà trong hai năm trở lại đây giá trị của công ty Việt Tín được đánh giá cao hơn gấp mấy lần.

Lệnh Mạn nghĩ xong thì gật đầu với anh Nguyên: “Được, lúc nào em cũng rảnh.”

Mấy ngày hôm nay thời tiết nóng bức, trong kho hàng lại bí bách không thông gió, áo đồng phục của tất cả các công nhân đều ướt sũng mồ hôi.

Lệnh Mạn vẫn còn chịu được, nhưng anh Nguyên đã sắp không chịu nổi nữa, mồ hôi chảy như mưa.

Anh ta tìm được quản đốc, hỏi: “Có thể mở máy điều hoà được không vậy?”

Quản đốc nói: “Công ty chúng tôi quy định rất nghiêm, nhiệt độ phòng chưa đến 30° thì không thể bật điều hoà.”

Anh Nguyên sốt ruột: “Quy định là vật chết, người là vật sống! Lén bật cũng đâu có ai biết!”

Quản đốc nói: “Không còn cách nào, hôm nay cấp trên nói ông chủ sẽ tới đây thị sát tình hình, không biết sẽ tới vào lúc nào nên chúng tôi không dám xem thường!”

Anh Nguyên đành bất lực, dù sao cũng chẳng thể đập vỡ bát cơm của người ta.

Vừa dứt lời xong thì phía công xưởng bên kia truyền đến một trận xô xao.

Có người hỏi: “Ông chủ đến có phải không?”

Quản đốc nói: “Chắc vậy, mọi người tiếp tục làm việc đi, động tác nhanh lên một chút! Để tôi đi xem sao.”

Chuyện này không liên quan đến Lệnh Mạn và anh Nguyên, hai người bèn đứng sang bên cạnh nhìn công nhân vận chuyển hàng.

Một lát sau, quản đốc dẫn theo một tốp người mặc âu phục giày da đi về phía này.

Liên Tĩnh đi đầu tiên, theo phía sau là mấy giám đốc điều hành.

Thỉnh thoảng giám đốc điều hành đặt câu hỏi, quản đốc thành thật trả lời, Liên Tĩnh thì chấp tay không nói, toàn bộ hành trình đều ra vẻ sếp lớn.

Lệnh Mạn thầm oán trong lòng.

Không ngờ đột nhiên quản đốc lại giới thiệu: “Hôm nay có đối tác đến lấy hàng, chúng tôi đang xếp hàng cho họ.”

Tầm mắt của hai nhóm người giao nhau.

Lệnh Mạn ngẩn ra.

Liên Tĩnh cũng ngẩn ra.

Liên Tĩnh ngàn vạn lần không nghĩ đến sẽ gặp được Lệnh Mạn ở nơi này.

Hắn tỏ vẻ kinh ngạc quá rõ ràng, miệng cũng há to như quả trứng vịt.

Dưới tình huống cấp bách, Lệnh Mạn đưa tay lên môi làm động tác “Suyt” với hắn.

Giữ bí mật.

Bấy giờ Liên Tĩnh mới điều chỉnh lại vẻ mặt của mình.

Sau khi thị sát, đoàn người liền rời đi rất nhanh.

Đoán là kho hàng quá nóng, bọn họ cũng không muốn ở lại đây lâu.

Hàng hoá được xếp xong xuôi, anh Nguyễn nói: “Ok rồi, về thôi.”

Nhưng ngay lúc đó Lệnh Mạn lại nhận được tin nhắn của Liên Tĩnh.

“Có thể cùng nhau uống ly cà phê không? Phòng làm việc của anh ở tầng 26.”

Lệnh Mạn nói: “Anh Nguyễn, đột nhiên em muốn đi vệ sinh, anh chờ em một lát nhé?”

Anh Nguyễn: “Được, mau đi đi.”

Liên Tĩnh đã dặn trước với lễ tân.

Khi Lệnh Mạn ra khỏi thang máy thì có người trực tiếp dẫn cô đến văn phòng chủ tịch.

Cà phê vừa mới pha chính là lúc hương vị thơm nồng nhất.

Liên Tĩnh mời Lệnh Mạn ngồi xuống, tiếp đãi như khách quý.

“Thấy thế nào? Phòng làm việc của anh bày trí như vậy có ổn không?”

Tám năm trước hắn cũng đã từng hỏi cô câu ấy.

Khi đó công ty mở ở Tuyên Dương, bây giờ trụ sở chính đã chuyển đến thành phố A, thứ duy nhất không thay đổi có lẽ chỉ là logo công ty.

“Khá được.” Lệnh Mạn bình luận.

Liên Tĩnh cười nói: “Không thể nào so được với phòng làm việc của Lý tổng.”

Lệnh Mạn hừ nhẹ một tiếng, không tỏ thái độ gì.

Liên Tĩnh lại nói tiếp: “Anh đã hỏi qua, bây giờ em đang làm việc ở Nhất Thiên, bọn họ cũng không biết em là con gái Lý tổng.”

Lệnh Mạn: “Ừ.”

“Tại sao đột nhiên lại muốn làm một nhân viên bình thường?” Liên Tĩnh hiếu kỳ.

Lệnh Mạn bình thản đáp: “Chẳng làm nên trò trống gì nên muốn học hỏi thêm.”

Liên Tĩnh nhún vai: “Theo người ta đi lấy hàng cũng là đang học hỏi?”

Nghe ra ý trào phúng trong lời nói của hắn, Lệnh Mạn tỉnh bơ đáp lại: “Trước khi gây dựng sự nghiệp, ngay cả ông chủ Liên cũng phải khổ luyện guitar mấy năm, không phải tôi cũng nên rèn luyện thêm ý chí hay sao?”

Liên Tĩnh cười: “Mạn Mạn, chúng ta đừng nói với nhau những lời như vậy nữa.”

Lệnh Mạn không lên tiếng.

Liên Tĩnh nói tiếp: “Bây giờ em là con gái của Lý Nghiễm Thời, con trai duy nhất của nhà họ Lý lại chỉ chuyên tâm vào việc nghiên cứu khoa học, không hề có ý định muốn tiếp tục con đường làm thương nhân. Bây giờ em vào công ty cũng là chuyện tốt, sau này sớm muộn gì tập đoàn Nhất Thiên cũng sẽ do em thừa kế.”

Lệnh Mạn nhìn hắn cảnh giác: “Nói những thứ này làm gì?”

Liên Tĩnh giơ hai tay lên tỏ vẻ thiện chí: “Không có gì, chẳng qua chỉ cảm thấy em không nên khiến bản thân mình mệt mỏi như vậy.”

Lệnh Mạn lạnh lùng cười một tiếng: “Ông chủ Liên, anh không cần phải cố gắng lấy lòng tôi thế này. Dù cho trước đây chúng ta có ân oán lớn đến đâu, thì từ đầu đến cuối thương nhân cũng chỉ coi trọng lợi ích, chỉ cần Nhất Thiên hợp tác vui vẻ với Việt Tín thì tôi sẽ không bao giờ cản trở.”

Lệnh Mạn thẳng thừng quá mức khiến vẻ mặt Liên Tĩnh cứng ngắc.

“Vì vậy anh cứ yên tâm, tương lai của công ty anh rất tốt, vài năm nữa thôi giá trị sản lượng sẽ chỉ bay lên chứ không giảm xuống.” Lệnh Mạn vỗ vỗ bả vai hắn, chốt lại một câu đầy ẩn ý: “Cho nên nếu như gia đình không thiếu

tiền tiêu, tốt nhất đừng để vợ đi làm giáo viên nữa, vừa khổ vợ anh lại vừa làm hại cả con em nhà người khác.”

Liên Tĩnh ngẩng đầu lên nhìn cô, biểu tình phức tạp.